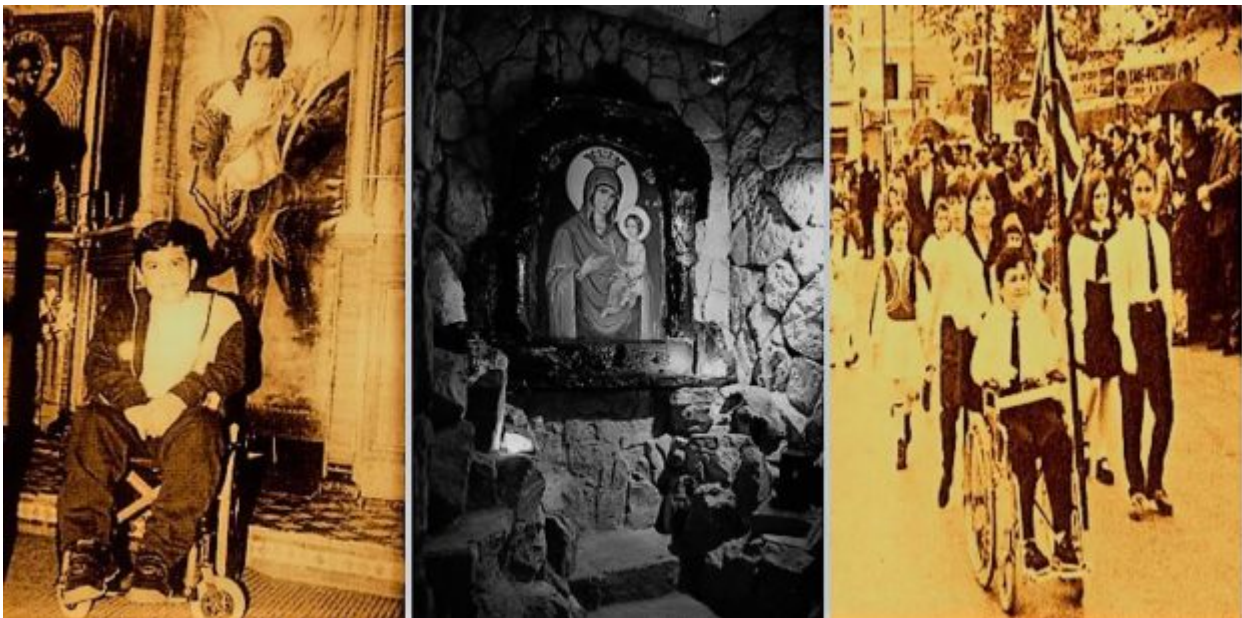
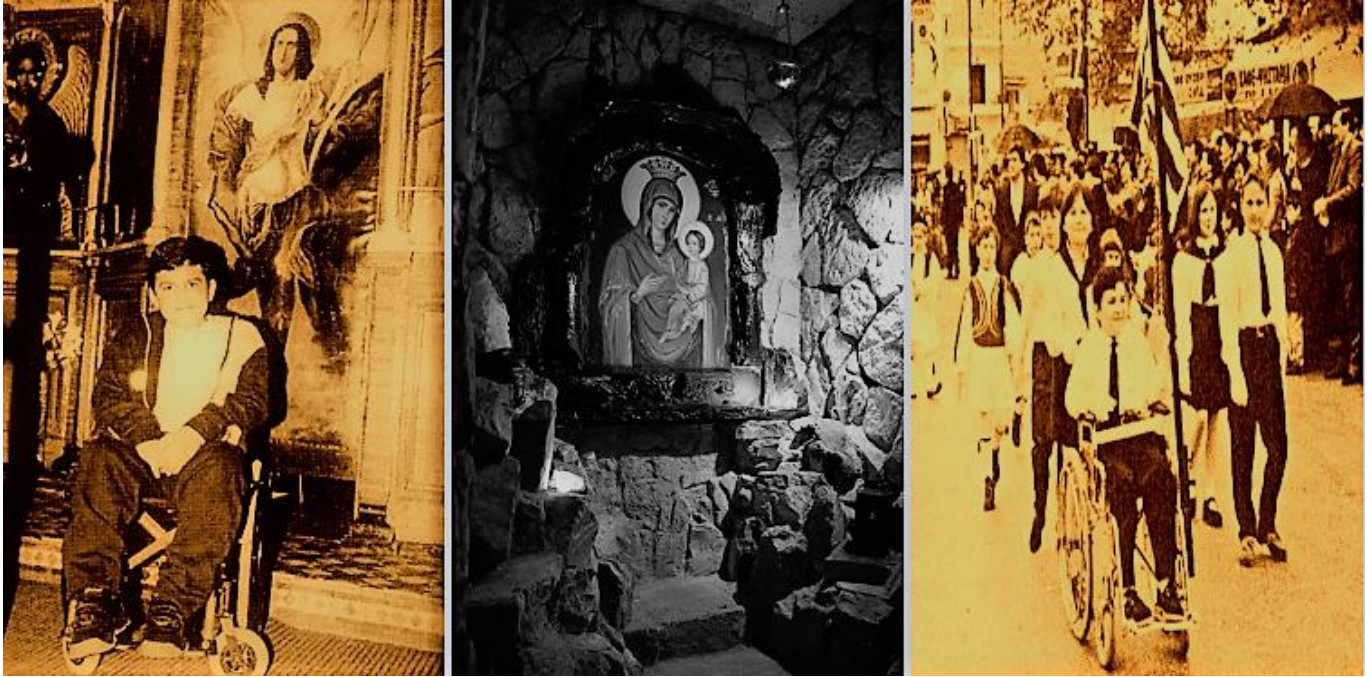

Ο Μάριος... Ένα 17χρονο χαρισματικό παιδί... (1987-2003)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#)

Ο Μάριος Νάσιος γεννήθηκε της Υπαπαντής, (2 Φεβρουαρίου 1987, ημέρα Κυριακή). Σε ηλικία 5 ετών άρχισε να παρουσιάζει δυσκολία κατά την βάδιση, αστάθεια, κουραζόταν εύκολα, και είχε δυσκολία για να ανέβει σκάλες ή να σηκωθεί από κάτω. Σε ηλικία 7 ετών ετέθη η διάγνωση: Μυϊκή δυστροφία τύπου Duchenne. Είναι μια σπάνια αρρώστια κληρονομική, που εμφανίζεται στα αγόρια,

έχει εξελικτική πορεία και οι ασθενείς στο τέλος ακινητοποιούνται και, λόγω αδυναμίας των μυών της αναπνοής, παθαίνουν αναπνευστική ανεπάρκεια.

Ο Μάριος πέρασε από αυτά τα στάδια, όμως ήταν ένα παιδί χαρισματικό. Αριστούχος μαθητής μέχρι το Λύκειο που πρόλαβε να πάει (17 χρόνων κοιμήθηκε). Από την ηλικία των 8 ετών ήταν σε αναπηρικό καροτσάκι. Με αυτό έκανε παρέλαση, ως σημαιοφόρος, κρατώντας τη σημαία, με καμάρι. Είχε πηγαίο χαμόγελο, σοφία κατά Θεόν, το αίσθημα της ευγνωμοσύνης και ήταν όλο μ' ένα ευχαριστώ προς τον καθένα: στη μητέρα του που τον φρόντιζε, στους συμμαθητές, στους δασκάλους, στον πνευματικό του πατέρα Γερβάσιο.

Έλεγε: «Είμαι πολύ καλά. Δεν μου λείπει τίποτα. Αισθάνομαι πλήρης. Είμαι μια χαρά έτσι. Νιώθω να αγαπάω όλο τον κόσμο. Για να μή με κάνει καλά ο Θεός, κάτι ξέρει, ίσως έτσι είναι καλύτερα. Ευχαριστώ το Θεό, που μου έδωσε μυαλό και μπορώ να επικοινωνώ με τους ανθρώπους. Πού μπορώ να διαβάσω. Πού μπορώ να καταλάβω τα πάντα. Εάν δεν είχα μυαλό, τί να έκανα τα χέρια; Ο παράλυτος, που έχει το μυαλό του και κάνει υπομονή, είναι ο πιο έξυπνος άνθρωπος του κόσμου... Μαμά ο Θεός μας αγαπάει. Είναι για το καλό της ψυχής μας, και αν δεν μας δίνει την υγεία μας, μας λύνει, όμως, άλλα προβλήματα».

Λόγω προσβολής και του καρδιακού μυός άρχισε να παρουσιάζει και ταχυσφυγμία. Με 128 σφυγμούς κάθε μέρα ξεκινούσε για το σχολείο. Μέσα στις δυσκολίες έλεγε: «Άλλα παιδιά, άρρωστα σαν έμενα, αναγκάζονται να σταματήσουν το σχολείο, γιατί δεν υπάρχουν προσβάσεις. Πόσα δώρα έχω εγώ!».

Οι συμμαθητές του, οι δάσκαλοι, πάντα θυμούνται το πρόσωπό του, που έλαμπε από χαρά. Βοηθούσε με τις συμβουλές και την γνώμη του πολλούς φίλους του, δίνοντας μαθήματα αξιοπρέπειας και σεμνότητας. Είχε απόθεμα ψυχής, θάρρους, δύναμης. Δεν έδειχνε να ενοχλείται από την αναπηρία του. Ήταν αυθόρμητος, με πηγαίο χιούμορ και έκανε τους άλλους να γελάνε, να χαίρονται. Είχε διάκριση και αγάπη και έλεγε στη μητέρα του: «Συγνώμη μαμά που σε κουράζω. Συγνώμη μανούλα που σε ταλαιπωρώ. Τα πόδια σου είναι και δικά μου πόδια. Είμαστε δύο άνθρωποι και έχουμε μόνο δύο πόδια. Τα δικά σου. Και αυτά χειρουργημένα. Τα μεσημέρια εγώ θα διαβάσω τα μαθήματα μου. Εσύ να πηγαίνεις να ξεκουράζεσαι. Και όπως εσύ με προσέχεις το βράδυ, εγώ θα σε προσέχω το μεσημέρι!».

Κάθε Κυριακή κοινωνούσε, με λαχτάρα και πόθο. Ήταν ετοιμόλογος. Κάποτε τον ρώτησαν, σε ποιά ομάδα ανήκεις; Και είπε «Στου Παραδείσου» και συνέχισε: «Ποια ομάδα μπορεί να συγκριθεί με την ομάδα του Παραδείσου;»

Ο πόνος εξευγενίζει τον άνθρωπο...

Όταν το 1995, που πέρασε ο Μάριος από Υγειονομική Επιτροπή και τότε η Ασφάλεια του δεν έδινε επίδομα σ' αυτούς που υπέφεραν από μυασθένεια, η μητέρα του στεναχωρήθηκε και ο μικρός Μάριος της είπε:

- Μαμά, δεν αξίζει να στεναχωριέσαι γι' αυτή τη ζωή. Εμείς για την άλλη ζωή

πρέπει να στεναχωριόμαστε. Δεν θέλω να στεναχωριέσαι και να κλαις. Όπως ο Θεούλης τρέφει τα πουλάκια, έτσι και εμάς θα μας θρέψει. Έτσι και εμάς θα μας φροντίσει. Ναι, στ' αλήθεια!

Άλλοτε που η μητέρα του κ. Μαρία τον ρώτησε, εάν επιθυμούσε να καλέσουν μία ομάδα μορφωμένων ανθρώπων, που κάνουν συντροφιά σε παιδιά, όπως αυτόν, για να τα χαροποιήσουν, εκείνος απάντησε:

- Όχι, μαμά. Δεν έχω ανάγκη από τέτοια παρέα εγώ. Έχω εσένα. Έχω τα βιβλία μου... Με βγάζεις έξω και βλέπω τα χωράφια. Την εκκλησία της Μεταμόρφωσης. Τα λουλούδια που φύτεψες στην αυλή μας. Βλέπω τους συμμαθητές μου που πηγαίνουν στο φροντιστήριο. Πού παίζουν. Τί άλλο να θέλω; Δεν έχω ανάγκη από παρέα. Είμαι πάρα, μα πάρα πολύ καλά έτσι. Θέλω να το καταλάβεις αυτό καλά. Είμαι πάρα πολύ καλά. Δεν μου λείπει τίποτε.

Κάποια μέρα, μία κοινωνική Λειτουργός, εκτιμώντας την ψυχική δύναμη του Μάρριου, πρότεινε να οργανώσουν μία συνάντηση παιδιών με παρόμοια προβλήματα, στην οποία θα εξηγούσε με ποιόν τρόπο ξεπερνάει ο ίδιος το πρόβλημά του και είναι πάντα χαρούμενος.

- Όχι, απάντησε ο Μάρριος. Αν δεν πιστεύσουν στο Θεό, όσες ώρες και αν τους μιλάω με αποδείξεις, δεν θα μπορέσουν να ξεπεράσουν την αρρώστια τους και τα άλλα προβλήματά τους.

Ο διδακτός Θεού Μάρριος έλεγε:

* «Εγώ δεν είμαι τίποτα. Και άλλωστε οι άνθρωποι δεν πρέπει να χαίρονται πολύ, αλλά και ούτε να θλίβονται πολύ. Να έχουμε σεμνότητα...

* «Με το Θεούλη θα τα βάλουμε; Αφού θέλει ο Θεός να βρέξει, ας βρέξει. Ζάχαρη άλλωστε είμαστε;»

* «Μανούλα, μας αγαπάει ο Θεός. Νοιάζεται για μας. Μας δίνει βέβαια δυσκολίες, αλλά και μας βοηθά. Και δύναμη μας δίνει να τα ξεπεράσουμε. Δεν βλέπεις πόσο ενδιαφέρεται για μας; Φροντίζει για τα πουλάκια και δεν θα Τον νοιάζει για μας; Να! Άνθρωποι πολλοί, άγνωστοι πριν σε μας, τώρα μας περιβάλλουν με αγάπη».

* «Ο ήλιος της αγάπης, εάν φώτιζε τον κόσμο, θα ήταν πάρα πολύ ωραίος και καλύτερος. Γιατί ο ήλιος της αγάπης είναι ο ίδιος ο Χριστός». (Αυτή η πρόταση γράφτηκε σε έκθεση του Μάρριου όταν ήταν μαθητής της Δ' Δημοτικού).

* «Τί κρίμα. Δεν πρέπει να ζητούν εκδίκηση οι συγγενείς. Αντίθετα, να προσεύχονται για την ανάπαυση της ψυχής του δικού τους ανθρώπου, αλλά και για την ψυχή του φονιά. Ο Θεός είναι ο μόνος Κριτής».

* Δεν μπορώ να καταλάβω, πως δεν πηγαίνουν στην Εκκλησία...

Σκέψεις για την προσευχή

Η προσευχή είναι το μοναδικό μέσο επικοινωνίας των ανθρώπων με το Θεό.

Το να προσευχόμαστε (χωρίς απόσπαση) μας βοηθάει να αφήνουμε τις γήϊνες διαστάσεις και να ανεβαίνουμε ψηλά στον ουρανό, όπου υπάρχει η επουράνια

βασιλεία του Θεού. Μας ενισχύει ψυχικά, για το δύσκολο αγώνα στο δρόμο της βασιλείας του Θεού και για τα γήινα προβλήματα, που απασχολούν εμάς και την οικογένεια μας.

Ο Θεός εισακούει όλες τις προσευχές που κάνουμε, αν και δεν ανταποκρίνεται πάντα σε αυτό που του ζητάμε.

Δεν πρέπει να τον παρεξηγούμε, γιατί έχει και Αυτός το σχέδιο του για τη σωτηρία των ανθρώπων. Ξέρει πως, πού και πότε θα ανταποκριθεί στις παρακλήσεις μας, έτσι ώστε να μας βγουν σε καλό. Αν ανταποκρινόταν αμέσως, ίσως να μας έβγαιναν σε κακό και γι' αυτό δεν ανταποκρίνεται.

Η προσευχή πρέπει να βγαίνει μέσα από την καρδιά μας και όχι μόνο από το μυαλό μας. Να γίνεται με θέρμη και με συγκίνηση και όχι με ψυχρότητα, όπως κάνουμε συνήθως.

Ακόμη, η προσευχή πρέπει να γίνεται σε ήσυχο χώρο και όχι σε χώρο φασαρίας, γιατί ο θόρυβος σε αποσπάει συνέχεια και δεν μπορείς να προσευχηθείς ήρεμα.

Καλό θα ήταν όλοι οι άνθρωποι στον κόσμο να προσεύχονται σήμερα που ο κόσμος μας έχει χάσει κάθε επαφή με το Θεό, κι όχι μόνο να ζητούμε, αλλά και να τον ευχαριστούμε και να τον δοξολογούμε...

Ομολογώ πως συγκλονίζομαι με το θεοφώτιστο πνεύμα και τη δύναμη αυτού του επίγειου αγγέλου...

Στις 5 Αύγουστου 2003 έπαθε πνευμονικό οίδημα. Νοσηλεύτηκε στην εντατική του Νοσοκομείου, όπου η συμπεριφορά του, παρ' όλη την κρισιμότητα της καρδιάς του με 145 σφυγμούς, προξένησε ιδιαίτερη εντύπωση στο ιατρικό και νοσηλευτικό προσωπικό. Τους ευχαριστούσε συνεχώς όλους, δίχως να παραπονεθεί για κάτι. Μάλιστα, θεώρησε το σοβαρό αυτό επεισόδιο της υγείας του, ευκαιρία γνωριμίας και άλλων ανθρώπων.

Τρεις μήνες αργότερα, έκανε το πρώτο επεισόδιο καρδιακής ανακοπής.

Στις 25 Νοεμβρίου 2003 κοιμήθηκε.

Την ημέρα της κηδείας, ενώ είχαν προγραμματίσει να γίνει η εκφορά με το ειδικό αυτοκίνητο, η νεκροφόρα ξαφνικά, σταμάτησε. Αδύνατο να προχωρήσει, παρ' όλο που καμιά βλάβη δεν εντοπίστηκε. Ανεξήγητο! Ήθελαν οι συμμαθητές του να μεταφέρουν με τα δικά τους χέρια τον Μάριο, και τελικά εισακούστηκαν. Θεωρήθηκε το περιστατικό σημαδιακό. Και έγινε η συγκινητική εκφορά του Μάριου με τα χέρια των συμμαθητών του.

Στο κοιμητήριο κατά την νεκρώσιμη ακολουθία, έψαλαν το Χριστός Ανέστη!

Οι τελειόφοιτοι μαθητές του Λυκείου, στο ενθύμιο αποφοίτησης εκείνης της χρονιάς, έβαλαν πάνω - πάνω, ξεχωριστό, υπερτονισμένο, το όνομα ΜΑΡΙΟΣ.

«Μεγάλη τιμή και χαρά που σε γνωρίσαμε εδώ σ' αυτή τη γη Μάριε. Μεγαλύτερη τιμή και ευτυχία να συναντηθούμε και στην άλλη ζωή, την αιώνια»...

Από το βιβλίο «ΜΑΡΙΟΣ, ο λαβωμένος σημαιοφόρος της χαράς»

Πηγή: theomitoros.blogspot.gr